

Aan mij de eer om deze ochtend af te sluiten...

Ik had graag gehad dat Phara mij ook gerichte vragen stelde en dat ik onder haar bekwame leiding tot zinnige en beklijvende conclusies zou komen. Maar helaas, ik zal het zelf moeten doen.

Met plankenkoorts en alles erop en eraan. Nooit gedacht dat ik op het podium van een volle cinemazaal zou terechtkomen. En vol is deze zaal zeker...

Met meer dan 400 mensen zijn we hier aanwezig, de grootste zaal van de Kinopolis hebben we samen gevuld.

Ik denk Davud, dat dit mogelijks een antwoord kan zijn op de oproep die je doet op de laatste pagina van je sterke eindwerk. Je vraag om samen te werken en met alle betrokken partijen op zoek te gaan naar manieren die werken voor iedereen.

Ik weet niet of *alle* betrokken partijen vandaag in de zaal aanwezig waren, maar aan de inschrijvingslijst te zien waren er toch heel wat. Dit toont aan dat er een grote wil is om anders te gaan werken, om te gaan zoeken naar *die* manieren die voor iedereen kunnen werken.

We waren allemaal verrast door de enorme interesse in deze infodag.

Ik denk dat jouw bezorgdheid heel herkenbaar is voor velen onder ons: hoe kunnen we ons anders organiseren, wat kunnen we veranderen om de kracht en veerkracht van die vele jongeren waar je over spreekt tot zijn recht te laten komen?

Wat kunnen we ook anders doen om minder jongeren te verliezen onderweg? Het is een vraag die ik de voorbije jaren al heel vaak kreeg en mezelf ook al heel vaak gesteld heb.

Het is een vraag die mij ook tot bescheidenheid dwingt. Ook ik heb het antwoord niet. Ook wij, van Minor-Ndako, hebben het antwoord niet. Ik heb het aan een paar collega's gevraagd, wat doen wij dat werkt voor Afghaanse jongeren? Het antwoord was steeds hetzelfde: maatwerk. Goed begrijpen wat de jongere wil, waar hij naartoe wil, wat zijn mandaat is en hoe hij hier zelf naar kijkt.

Eén van de belangrijkste zaken is dus tegelijk het meest evidente en ogenschijnlijk het makkelijkste om te doen: laat ons meer praten met de jongeren in plaats van alleen over hen te praten. Het komt in je eindwerk meer dan eens naar voor: de vele zaken die nog niet zo goed geweten of gekend zijn. De Afghaanse cultuur, die eigen manier van zijn, die we nog niet altijd begrijpen...

Maar ook de zaken die we wel weten en waar we in de drukte van alledag te makkelijk aan voorbij gaan.

Denk maar aan de enorme druk om geld op te sturen naar huis, naar de familie. We weten met z'n allen dat dit voor zoveel Afghaanse jongeren een realiteit is en toch voeren we er te weinig een gesprek over.

Nog niet zo geleden hoorde ik iemand werkzaam in onze sector met veel stelligheid verkondigen dat pleegzorg voor Afghaanse minderjarigen niet kan, dat dit gewoon onmogelijk is voor hen. Een autoriteit in het werkveld van de niet-begeleide minderjarige vluchtelingen nochtans.

Ik vrees dat zo'n zaken aantonen dat het hoog tijd is Davud dat we meer naar jullie luisteren. Dat jullie stem luider mag klinken en meer moet wegen op het debat.

Ook daar heb je een punt in je eindwerk: de vele jonge vluchtelingen uit Afghanistan zijn nog niet verenigd in een sterke organisatie en voelen zicht te weinig vertegenwoordigd. Jij weet goed hoe groot die uitdaging is: het is niet zomaar even een VZW oprichten.

Het is tijd om dit appèl op te nemen en samen na te denken hoe we jullie beter kunnen beluisteren. Of dit een aparte Afghaanse organisatie moet zijn laat ik in het midden. Ik ben ervan overtuigd dat veel van de zaken die hier vandaag besproken zijn opgaan voor veel jonge vluchtelingen... Een grote droom die ik al lang koester en nu ook met jou deel Davud is een belangenorganisatie voor en door jonge vluchtelingen op de been brengen. Een vakbond voor de niet-begeleide minderjarige vluchtelingen als het ware. Omdat ik geloof in de kracht die uitgaat van mensen die hun lot in handen nemen.

Maar helaas ook omdat ik hoe langer hoe meer merk dat er hardnekkige stereotypen ontstaan. Zo horen we te vaak dat er met Afghanen niet te werken valt, dat ze niet mee willen in ons systeem, dat ze te koppig zijn of teveel belang hechten aan hun eer...

Het feit dat sommige leefgroepen of opvangcentra bijna uitsluitend bemand zijn door Afghaanse jongens versterkt soms onbewust dit denken. Hulpverleners, begeleiders, directies lopen soms vast in de problemen die ontstaan. Ook ik liep al meer dan eens vast in mijn denken en zoeken naar antwoorden. En dan is het nodig dat we kunnen sparren met mensen als jou Davud.

Je eindwerk en het gesprek dat vandaag gevoerd werd, kunnen helpen om een ander narratief op gang te brengen.

Eén waarbij we ook onszelf en ons systeem van opvang en begeleiding durven in vraag te stellen en durven aanpassen.

Eén waarbij we meer rekening houden met de noden en behoeften van de jongeren die we onder onze vleugels krijgen.

Eén waarbij we leren luisteren naar wat jongeren op de vlucht ons echt willen vertellen.

David Lowyck
04/02/2020